

Er det ikke stadig væk sådan, at et stort antal danske fanger i lukkede fængsler vælger at gå frivilligt i isolation – altså at sidde i en lille enecelle stort set døgnet rundt – fordi de ikke tør være sammen med de andre fanger, fordi de bliver tvunget til, når de skal på udgang, at gå ind på en eller anden adresse i Christiania og tage en lille pakke med ind i fængslet, hvori der er heroin eller andet, og hvis de ikke gør det, så bliver de sat op på varmepladen, der er blevet tændt 20 minutter forinden, eller de brækker et ben eller en næse, men siger selv, at de snublede op af trappen, for de tør ikke fortælle, hvad der sker, for så er konsekvenserne endnu værre?

Det kan godt ske, der er færre af den slags tilfælde, men de forekommer hver eneste uge i de danske fængsler. Det er det, vi ønsker at forhindre. Derfor har vi fremsat det her forslag.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Frank Jensen):

Ja, jeg beder om ordet, for det er jo ikke sådan, at regeringen og jeg på regeringens vegne ikke har udtrykt, at det her selvfølgelig bør indgå i en overvejelse.

Vi står jo ikke som to poler over for hinanden, men vi skal bare være ærlige nok over for hinanden i debatten og spørge: Hvad vil det give af yderligere bidrag at fjerne den her adgang til aktindsigt? I de tilfælde, som hr. Helge Adam Møller opregner her, hvad vil det i givet fald betyde, hvis det er sådan, at der er en fange, der har brækket en næse eller en finger i baderummet eller nede i fitnessrummet i fængslet eller under fodboldkampen i en af de her idrætshaller eller sportsanlæg, der er i fængslerne, at man så siger, at nu har man fjernet adgang til aktindsigt?

Det, der må være formålet, er, at man skal have oplysninger frem, der kan bruges til en handling over for den pågældende, som man mener har gjort det her mod en anden fange, og der vil den fange jo altid vide, at når man kommer og påstår det, så har man jo altså fået oplysninger et eller andet sted fra, uanset adgang til aktindsigt eller ej.

Så det, der er min pointe, er, at da vi senest behandlede det her med baggrund i Straffelovrådets rapport, skulle det her bruges som grundlag for at kunne overføre en fange til et andet lukket fængsel eller fra et åbent fængsel til et arresthus. Det er jo det, vi har gennemført, uden at

man skal have det her grundlag for det, som man har hentet hos øvrige indsatte.

Man ved jo godt, når sådan noget finder sted, at personalet jo også får oplysninger ved at omgås de indsatte. Der har vi altså valgt at lade være med at gøre det, som nogle finder er retssikkerhedsmæssigt betænkeligt, nemlig lade være med at gennemføre det skridt, men gennemføre det, som er målet med det: at kunne overføre de fanger, som har en uacceptabel adfærd i fængslerne, for det er vi jo enige om. Jeg tror ikke, der er et eneste medlem, en eneste ordfører, der vil forsvare negativt stærke fanger, der begår overgreb mod indsatte.

Tværtimod skal man reagere, og man skal reagere hurtigt, så den ærlighed i debatten efterlyser jeg fra begge sider.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jamen den ærlighed vil jeg da meget gerne vise. Det mener jeg også jeg gjorde i mit første indlæg. Jeg talte i hvert fald af karsken bælg om, hvad jeg mener.

Jeg vil godt kvittere for justitsministerens to udsagn, dels det, at vi ikke står som modpoler, dels at vi er enige om målet. Det er altså i øjeblikket midlerne, vi er lidt uenige om, hvor vi mener, det er rigtigt i den nuværende situation at bruge dette middel. Regeringen vil ikke udelukke, at det kan blive nødvendigt, men vil ikke gøre det i øjeblikket. Det er en tilnærmelse.

Så er det jo rigtigt, som justitsministeren siger i det eksempel med fangen, der bliver sat op på varmepladen, at dér er det jo nok for sent, men det er jo ikke det typiske, at første gang en fange laver et eller andet inde i fængslet, bliver vedkommende sat op på varmepladen eller får brækket benet eller næsen.

Nej, der har været en lang udvikling forinden, og hvis den indsatte allerede dér – første gang han fik et pålæg om, at når han var på udgang næste gang, skulle han gå ind i Christiania og hente den der lille pose med heroin – trygt kunne gå til fængslets ledelse eller sin overvagtimester og sige, at nu havde han altså fået det her pålæg, så kunne en lang række af de tilfælde forhindres, for så kunne man med denne og eventuelt andre oplysninger flytte den fange, der truede, allerede på det tidlige tidspunkt. Det er dér effekten ligger.

I det andet tilfælde er det for sent. Det er jeg enig med justitsministeren i.